Ještě jednou zalovím v příspěvcích, které skončily těsně pod stupni vítězů. V obou případech jde o dílka oldpsavců, kteří mají za sebou nejeden úspěch. To proto, že v jubilejním ročníku Trapsavce tyto kategorie přinesly největší množství zajímavých příspěvků.
Příště se podíváme na letošní příspěvky, které mají blízko k některému z oblíbených trapsaveckých námětů.

Příjemné čtení

Predchodcom

nenávidím blato
povedal
a ja kopce
odvetil som
tomu
ktorý pozval
všetkých čo uverili
v neho
hodil som na chrbát
remienkový nezmysel
aby som nasledoval
toho
čo kráčal predo mnou

Adalbert D'Ady Mezei

Sbor bledých pánů

Karkulínova maturita nás měla přijít draho.
Ač jsme ho ubezpečovali, že řidičák i maturitu má kdejaký blb a tudíž není jediný důvod, aby se mezi davy úspěšných nezařadil i on, vykládejte to trémistovi Karkulínovi. Nevěřil nám, a tak se bál. A protože se bál, začal se učit. A protože se bál opravdu fest, začal to učení s sebou tahat i na vandry.
Každý, kdo tohle někdy zkusil, ví, že neexistuje větší pitomost, ale Karkulín nedokázal od svého nápadu couvnout. Všechny maturitní otázky si pečlivě vypsal na drobounké lístečky a jejich obsah se začal učit zpaměti. Protože ho naše křandání rušilo, odešel do exilu a obsadil posed nad studánkou. Tak si ho samozřejmě záhy všimli všichni, pro které byla tůňka ve skalách jediným zdrojem vody široko daleko. První to odskákala nejbližší T.O. Karolína; tamní osadníci se pokusili Karkulína neúspěšně vyhnat jinam a nakonec prohlásili, že než poslouchat ustavičné drmolení, které se k nim celé víkendy neslo údolím potoka, radši budou pár týdnů jezdit někam jinam. K tupohlavcům z T.O. Vosí zadek se Karkulínova moudra už nedonesla, ale zato se pro ně stal dalším dobrým důvodem, proč zvysoka dlabat na všechny školy. Dobromyslná a obstarožní smečka z T.O. Sokolí hnízdo ho rušila dobře míněnými radami a dělala mu v hlavě ještě větší binec, náhodní vandráci ho pokládali za šílence a zbloudilí turisté prchali, jakmile ho zahlédli.

Údolím se rozlezly chmury.
Bouřit se začala i okolní příroda. Jeleni si cpali parohy do uší, lišky organizovaly protestní noční štěkavé demonstrace a zbytek fauny zabobkoval okolí naší do té doby smraduprosté osady. Podivné žluté hromádky v okolí byly označeny za kuní blití – nicméně kuny na rozdíl od lasiček odnesly nepřetržité Karkulínovo blábolení jen žaludeční nevolností. Lasičky zdrhly úplně.
S Karkulínem to mezitím jelo z kopce. To, co mu přece jenom uvízlo v palici, bylo k ničemu. Když jsme ho namátkově vyzkoušeli, tvrdil, že Sabina byl vlastenecky zaměřený spisovatel v době renesance, Machiavelli je sirup proti kašli a Jiráskova trilogie se jmenovala Ticho, Temno a Smrad.
A právě Jiráskem, který to už zřejmě taky nemohl poslouchat, to začalo.
***
Na starce v extravagantním tmavém kabátě, který sedává na pařezu kousek od studánky, cosi drápe brkem a trousí kolem sebe papíry, nás jako první upozornili exoti z pískovny. Podivná nesourodá společnost jezdívala do skal jen občas, ale vždy provázená hordami dětí, a snad právě proto měli znepokojivý talent hledat pedofily za každým smrčkem. Dědek se ale o své okolí valně nezajímal a zřejmě byl hluchý jak poleno, protože nereagoval ani na dobrý den a podobně.
Pokrčili jsme nad ním rameny a nechali ho být.
Další víkend bylo hůř: dědek se objevil jen na chvilku, ale v sobotu v poledne začala kolem studánky kroužit bába; měla kosu, tváře divé, plachetku a divně se po nás koukala. Další víkend stařena zmizela, ale vystřídala ji jiná; sice mírumilovnější, zato ji doprovázeli čtyři haranti, dva psi a roj včel, a ještě kousek za nimi se táhla bosá rozcuchaná holka v noční košili.
To už nám hlava nebrala; v údolí začalo být rušno a z chození pro vodu se stala príma adrenalinová zábava, kdy jsme se vzájemně trumfovali svými zážitky. Dědka a procesí bab postupně doplnila dáma na černém koni, fousatý chlápek s korunou a zlatým pohárem, krojovaná vesnická chasa jak vystřižená z Prodané nevěsty, pejsek s kočičkou, hejno dudáků, obří prsatá ženská v bílém a další zjevy. Ale všechno to vyvrcholilo jednou v pátek večer, když na nás ze studánky vybafl vodník. Měl krvavý zuby a na rozdíl od všech ostatních se nezdálo, že by nás neviděl.
Po tomhle zážitku slabší povahy odmítly chodit pro vodu a zbytek se začal hádat.
Karkulín, vyhnaný z posedu, se tvářil dotčeně, zvlášť když halasná diskuze co, proč, kdo a jak nepřinesla žádný výsledek. Pak ale někoho napadlo podívat se do těch jeho lejster a skalami se rozlehlo vzteklé zavytí.
„No prosím," ječel Volejovka, „co myslíte, že celý dny na tom posedu omílá? Romantika a realismus v české próze! Má to tu černý na bílým! Dědek na pařezu? Jirásek! Ta bába s kosou? Erben! Bába s dětma a čoklama? Němcová! Vodník? Zase Erben! Krucinál, co nás čeká zítra?"
Karkulín blábolil cosi o matematice a deskriptivní geometrii, my mu dovolili návrat na jeho milovaný posed a ráno šli pro vodu raději do vesnice.
Cestou k vlaku jsme si všimli, jak se v závějích loňského spadaného listí radostně prohánějí odmocniny a diferenciální rovnice. Jirásek trůnil na svém pařezu a poprvé nám vesele zamával, zatímco od studánky se neslo temné skřehotání.
Čekalo nás dost trpké jaro.
***
O tom, co se v údolí děje, se naše banda moc nešířila. Vyprávějte někomu, že máte ve studánce vodníka a kolem chodí babička od Boženy Němcové – v nejlepším případě si dotyčný bude myslet, že si z něj děláte srandu, v nejhorším na vás rovnou zavolá lapiduchy a tradá na

uzavřené oddělení do blázince. Nedalo se to vyprávět ani jako zábavná historka. Ostatně veselého na tom nebylo vůbec nic – Karkulína od maturity vyhodili a už nikdy víc jsme o něm neslyšeli. Zůstalo jen ticho, temno a smrad.
A hlavně jsme tomu vůbec, ale vůbec nerozuměli.
Ostatní vandráci tomu taky nerozuměli, ale mluvili; občas až moc. A navíc jedna ženská ze Sokolího hnízda o tom napsala článek do časopisu pro záhadology, pár dalších do novin a ještě o tom stihla natočit televizní reportáž. Tohle vysílání a veškeré zábavné počteníčko k nedělnímu kafíčku mělo nedozírné následky, a tak začátkem léta údolí zaplavili turisti, lovci přízraků a další televizní stanice. I my byli za mediální hvězdy a tolik lidí jako tehdy za námi nepřijelo ani o výročním potlachu.
Teorií, proč k těm podivnostem dochází zrovna tady jsme si za celý den vyslechli dost a dost, jednu potrhlejší než druhou. Že prý tady je keltské pohřebiště a ve vzduchu se vlní zvláštní fluidum. Že tu za třicetileté války pobili oddíl krvelačných Švédů a ti se teď mstí. Že je vede otrhaný bubeník a ten je ze všech nejhorší. Že sem vede podzemní chodba z Českého krasu a všechno to dělá Hagen a jeho věrní. Došlo i na historku o strašlivé železniční nehodě, vylepšenou podezřelými údaji značně pochybné faktografické hodnoty: prý že tu ty lokomotivy jsou pořád někde zahrabané i se zuhelnatělými zbytky mrtvol.
Když přicházející večer vyhnal vetřelce zpátky do civilizace, sesedli jsme se kolem ohníčku, vyhnanci ve vlastním světě, a místo dalších žalozpěvů nad svým osudem jsme si dali pár veselých písniček, třeba Velrybářskou výpravu, Baladu o Islandu a tu o sboru bledých pánů, co přecházejí řeku, a usmýkaní vším tím veselím radostně zalezli do spacáků.
Tu noc se údolí nadechlo, potěšeno nevídaným zájmem, a přízraky od studánky plíživě roztáhly prstíky i do okolních roklí a strží.
Ráno tudíž bylo ve skalách poněkud těsno.
Proti tomu, co se dělo teď, byli Jirásek, polednice i babička legrace. Davy nedělních výletníků s jekotem prchaly před hloučky různě otrhaných halamů v keltských řízách a v orvaných švédských uniformách. Ze skal znělo temné bubnování, výkřiky druhého dobyvatele Islandu, co ze skály padal a příšerně řval, a taky jekot obětí, kterým Hagen s partou nacistických kámošů prokusoval krční tepny. O balvany a kamenné stěny si odírala boky brigga zvaná Malá Kitty, plácající se na říčce mezi skalami, v brodu přeskakovali z šutru na šutr bledí pánové, a kdo se z toho všeho nezbláznil hned, toho dorazily dvě rozjuchané lokomotivy plné kostlivců, co se honily po lese a koho nepřejely, toho aspoň uvařily v páře.
Sbalili jsme saky paky a potupně vyrazili pryč, přes pole opačným směrem, než kde ležela zdivočelá železniční zastávka. Akorát kamaráda Čáru, který celou cestu rozebíral technické parametry lokomotivy značky Orenstein & Koppel a dožadoval se návratu, aby zjistil, jestli ta druhá mrcha byla Reşiţa nebo Malletka, bylo nakonec potřeba nekompromisně uzemnit pánví.
***
V letech, která následovala, začali do skal jezdit jiní; vznikla tu prý naučná stezka a stará sýpka ve vesnici přes léto sloužila jako strašidelná hospoda. Bylo to jeden z mnoha fleků, co se o nich donekonečna psalo v časopisech i v knížkách o oblíbených výletních lokalitách. Pak postupně humbuk utichl a zas tu chcípl pes, ale ani to nás nepřimělo k návratu.
Nakonec jsem se tam vypravila téměř po třiceti letech sama, v podivném podzimním bezčasí, v čase bez lidí, všední den koncem listopadu. A odpusťte si úvahy, co jsem šla hledat. Nic, jen jsem utloukala čas, strávený v blízkém městě. Nic jsem nečekala a právě toho se mi dostalo vrchovatě i s nášupem. Po nás ani po těch, co přišli pak, tu už nezbyla ani stopa. Pískovně se odrolily hrany, byla zanedbanější, zarostlejší a nelákala vůbec ničím. Nenašla jsem ani maličký

úhledný totem u Karolíny, ani zvláštní kamenné kruhy ve skalnatých stráních, a trasu ke studánce jsem ve spleti úzkých zvířecích steziček vyluštila až na třetí pokus.
Když se pak zdálky ozvalo zahoukání vlaku, věděla jsem, že na cestu k zastávce mám přesně deset minut. Dopřávala jsem si ještě poslední dlouhý pohled do bílých strání a šedých skal, a dávala zřejmě poslední sbohem dávným časům… když se za zátočinou mezi zasněženými stromy vynořil bledý stín muže v tmavém plášti, a pomalu se vydal přes řeku. Škraloupy ledu se pod jeho kroky prolamovaly, jako když praská sklo. Za ním se ze stínů vynořil druhý… a třetí… a další. Před mýma očima tu sbor bledých pánů po letech opět přecházel řeku a já tiše pozorovala to divadlo. Na rozloučenou?
První bledý pán se už škrábal vzhůru strání, když se ten poslední pootočil. Byl starší než ostatní, měl brejličky a pod paží štos papírů. Vida, problesklo mi hlavou, tak pan Jirásek si tu našel kamarády. Pak mi zamával, tak jako kdysi, a já mu váhavě odpověděla.
***
Tím vlakem jsem nikdy neodjela. Zůstala jsem v údolí, kde ráno co ráno přechází řeku sbor bledých pánů, kde Jirásek něco tiše drápe na pařezu a okolo v trávě popolézají skvrnití mloci a exponenciální rovnice. V jejich stopách ráno co ráno přecházím řeku a pak po okolí sbírám střepy sebe sama. Ano, mám všechno, co má ženská mého věku mít, ale ve skutečnosti den co den stojím rozbitá na kusy před zavřenými dveřmi, za nimiž údolí žije jako kdysi, jako místo, kde se zpívá, pije a jí – ale beze mne.

Eva Šklíba Obůrková